

SRDCE
V OHROŽENÍ

SABRINA
JEFFRIES

 BARONET

Srdce v ohrožení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Sabrina Jeffries

Srdce v ohrožení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SRDCE V OHROŽENÍ

**SRDCE
V OHROŽENÍ**

SABRINA
JEFFRIES

*Věnováno Kimberly Rozzellové;
díky za to, jak vždycky prosazuješ mé zájmy
(a dáváš mi dobré rady).*

*A mému drahému Nickovi,
který bude navěky moje děťátko, ať už si vyroste,
jak chce. Máš dobré a otevřené srdce, synku,
a na ničem jiném v tomhle světě nezáleží.*

Představte si, že jedete na dovolenou do ciziny a pak tam zůstanete v zajetí jedenáct let.

Během napoleonských válek podepsaly Francie, Španělsko a Spojené království roku 1802 Amienskou smlouvu, podle níž měly ustát veškeré projevy nepřátelství. Tisíce britských občanů z vyšších vrstev se hrnuly do Francie, kde toužily poprvé od začátku války v roce 1792 spatřit krásy Paříže. Jenže křehký mír dlouho nevydržel. 18. května 1803, krátce poté, co bylo v blízkosti Britských ostrovů zajato několik francouzských a holandských lodí, vyhlásila Velká Británie opět válku Francii. Napoleon v odvetu zajal všechny muže s britským občanstvím ve věku osmnácti až šedesáti let, kteří se dosud nalézali na francouzském území, někdy i s manželkami a potomky. Těmto tisícům civilních vězňů se říkalo détenus. Až na ty, kteří úspěšně uprchli nebo si vyjednali odchod, je Napoleon držel v zajetí až do konce této fáze války v roce 1814.

Tato série se věnuje třem takovým détenus.

Prolog

Věznice Bitch, Francie

Duben 1814

Rádce a učitel lorda Jonathana Leightona stál na prahu smrti.

Jon to nepotřeboval slyšet od námořního chirurga, který doktora Isaaka Morrise ošetřoval. I ve slabém světle svíček dobře viděl Morrisovu napuchlou zmodralou nohu a horečnatý ruměnec, slyšel trýznivé steny pacienta ležícího na tenkém slamníku.

Pocit viny se Jonovi zabodával až do srdce. Jak toužil uprchnout z téhle kobky a vzít svého učitele s sebou! Jenže pokus o útěk z civilního internačního tábora byl právě tím, co ho sem i s přítelem dostalo. A Morris by to ve svém zdravotním stavu stejně nezvládl.

Chirurg přistoupil k Jonovi. „Obávám se, že už to dlouho nepotrvá.“

Jonovi přejel mráz po zádech. „Nemohl byste amputovat?“

Doktor, spoluvězeň, zavrtěl hlavou. „Gangréna už příliš pokročila a je tak oslabený, že by ho operace pravděpodobně zabila. Snad kdyby mě k němu pustili před měsícem, ale i tak...“

Už tehdy začínala tkáň kolem neošetřené zlomeniny hnisat, protože Morris se na ní pořád snažil chodit.

„Dal jsem mu vodu s trochou vína,“ pokračoval chirurg, „ale nic víc dělat nemůžu.“

„Aspoň ať má větší pohodlí. Dejte mu něco na bolest, proboha.“ Snad by pak Morris mohl vydržet dost dlouho, aby se dostal domů, pokud budou konečně propuštěni na svobodu.

Povídalo se, že válka už by mohla skončit. Ale takové řeči kolovaly i dřív, ale nic z toho nevzešlo. Za jedenáct let v zajetí, z nichž tři roky strávil v Bitche, už nyní třicetiletý Jon zažil tolik ztroskotaných nadějí, že už se nedokázal upínat k dalším.

„Doktor Morris odmítl i to malé množství laudana, co mám,“ opáčil chirurg.

Jon se násilím přiměl zachovat klidný výraz, když přistoupil k muži, s nímž léta očekával konec války. „Nedal byste si doušek na bolest, pane?“

Morris zavrtěl hlavou. „To by mě... uspalo. Musím vám... ledacos povědět, než... zemřu.“

Jon pocítil chlad, který neměl nic společného s vlhkou a studenou celou, vytesanou do skály. „Vy neumíte,“ zalhal.

„Budme... k sobě upřímní... jako jsme... vždycky byli,“ zasípal Morris.

Vždycky ne. Morris měl svá tajemství, ale Jon se na ně nedokázal muže na smrtelné posteli vyptávat. Nezdálo se mu správné na něj naléhat, vzhledem k jeho současnému zdravotnímu stavu.

Jon usedl na políčku vedle Morrisova ubohého lůž-

ka. „Povězte mi všechno, co si přejete – nikdy nezklamou vaši důvěru.“ *To ti dlužím, a ještě mnohem víc.*

Morris se zmohl na úsměv. „Nejde o... nic takového. Především chci, abyste... věděl... že vás považuji za... syna... kterého jsem nikdy neměl.“

Tak bojuj, krucinál! Jon ta slova zapudil z hlavy dřív, než je vyslovil. Morris *bojoval* po celou dobu, kterou strávili v Bitche, ale zranění stehna, které utrpěl při pokusu o útěk, ho trápilo od chvíle, kdy vzniklo. Morris měl právo si přát, aby už jeho agonie skončila.

„A vy,“ řekl Jon místo toho, „jste mi byl otcem, když jsem žádného neměl.“

Když přijeli do Francie v rámci jeho *grand tour*, byl Jon nezdárný mladíček, třetí syn dvanáctého vévody z Falconridge a jediný syn vévodovy druhé manželky. Jakmile však Jon a Morris padli do zajetí, netrvalo dlouho, než Jon pochopil, že zbrkllost a mládí vedou ke zneužívání nejen ze strany francouzských vězňů, ale i od ostatních zadržených neboli *détenus*, jak je nazývali Francouzi. Naučil se být opatrnější a nedůvěřovat nikomu kromě svých dvou přátel a Morrisa, svého průvodce a mentora.

Jon se obrnil. Musí být pro Morrisa stejně silnou oporou, jakou byl Morris jemu. „Bez vás bych zajetí nepřežil. Jen lituji, že jsem byl tak zbrklý a...“

„Nic si... nevyčítejte...“ Morris se odmlčel, jak jím zjevně projela křeč bolesti, až zkřivil obličej. Pak ukázal na Jonovy zjizvené ruce. „Vy jste taky trpěl.“

Morrisova slova, vlídná i v agonii, zbavila Jona zábran. „Ach, ale kdybych vás nenutil pokusit se o útěk spolu s námi...“

„Nemohl jsem vás opustit. Kromě toho váš plán... mohl vyjít... kdyby nás... nezahladili. Nebyla. To. Vaše. Vina.“

Ale byla. Jon byl tím, kdo špatně odhadl hloubku sestupu a délku provazu, který budou potřebovat, což způsobilo, že si Morris zlomil stehenní kost. A kdyby Jon nebyl naléhal, Morris by se k němu a jeho přátelům vůbec nepřidal, nikdy by nebyl spolu s nimi znovu zajat a nikdy by nebyl potrestán přesunem do věznice, které všichni přezdívali „Palác slz“.

Jon a jeho přátelé byli mladí a dost otužilí, aby přežili svá zranění z nezdařeného útěku, ani nemluvě o chladu a vlhku, nedostatečné stravě, všudypřítomném nebezpečí nemocí a krutostech mužů, uvězněných společně v Bitchu a odkázaných převážně sami na sebe. Morris na prahu šedesátky na tom byl hůř.

A to člověk ani nebral v úvahu, že nebýt Jona, on a Morris by původně vůbec neskončili ve francouzském zajetí.

Jon spatřil opodál čutoru s vodou, přidržel ji Morrisovi u úst a díval se, jak muž polyká, přičemž se mu slabé svaly hrdla chvěly při každém doušku. „Vím, že vás můj otec přesvědčil, abyste byl mým domácím učitelem, pane, i když jste nechtěl...“

„To je vedlejší,“ přerušil ho Morris netrpělivě. „Musím vám připomenout... v mých věcech... je dodek k závěti... stanoví vás vykonavatelem... mé poslední vůle.“

„To si pamatuji,“ odpověděl Jon chraplavě, ačkoliv mu ho Morris ještě nedal přečíst.

Morris zvedl hlavu. „Slibte mi... postaráte se... o bezpečí Idy.“

Ida byla Morrisova manželka. „Přisahám, že to udělám. Zařídím to osobně.“ *Pokud se někdy vrátíme.*

„Ida má rodinu... v Yorkshiru,“ pokračoval Morris. „A je pro ni... malý odkaz... v mé závěti.“

Jona se nanovo zmocnila provinilost. Jonovy chy-

by dolehnou nejvíc na ni. A bude před ní muset mnohé utajit, pokud jsou správná jeho podezření ohledně „přítelkyně“, kterou Morris zanechal v internačním táboře, Mademoiselle Bernardové. A co hůř, co jestli Morris té ženě odkázal nějaké peníze? Jak by to měl Jon vysvětlit paní Morrisové?

Ačkoliv může být rád, že Morris vůbec *má* co odkázat. Jeho manželce se to bude hodit, vzhledem k tomu, že Jon a Morris spotřebovali svou hotovost na úplatky, potraviny a léky.

„A co vaše dcera?“ Pokud se Jon pamatoval správně, bylo jí teď něco přes dvacet. Nikdy se s ní nesetkal, ale domníval se, že věk odhaduje správně. Těžko mít jistotu. V Bitche člověk snadno ztrácel přehled o čase.

„Victoria... to je jiná,“ zasténal Morris. „Slibte mi... že jí pomůžete najít... dobrého manžela.“

„Udělám, co se dá, přísahám,“ odvětil Jon. Nic víc nemohl slíbit, aniž věděl, jak se věci doma mají.

Než Napoleon před osmi lety ukončil veškerou komunikaci mezi Francií a Anglií, Jon se dozvěděl o smrti vlastního milovaného otce, ale od té doby už nic. Vévodou teď určitě byl jeho nejstarší nevlastní bratr Alban a jeho dědicem asi druhý nevlastní bratr v pořadí, Aubrey. Jon předpokládal, že tím pádem je náhradníkem *on*, za předpokladu, že se Albanovi ještě nenarodil dědic. Za jedenáct let se mohlo stát cokoli.

Morris se pokusil zvednout ze slamníku, ale vzápětí klesl zpátky. „Nájem našeho... domku už brzy... skončí. Až k tomu dojde...“

Victoria a její matka ztratí domov, pokud neodjedou k těm příbuzným na sever, kteří už mezitím mohli zemřít nebo se jejich situace mohla změnit. Victoria už je možná zasnoubená – nebo i vdaná. Sakra, Morrisova manželka a dcera jsou možná taky mrtvé.

Jon zahnal tuto myšlenku do žalární kobky ve svém srdci, kam poslední dobou pohřbíval takřka všechno. Jinak by musel zvažovat i možnost, že mrtvá je i jeho vlastní matka. Nebo že s ní a s jeho sestrou oba nevlastní bratři špatně zacházejí, když není nablízku nebožtík otec ani on, aby tomu zabránili.

Raději se tím nezabývat, Morrisovi tím nijak nepomůže.

Jon uslyšel zařinčení klíče v železném zámku, a než se stihl připravit, dveře vězeňské cely se otevřely a dovnitř vstoupili jeho dva nejlepší přátelé.

První vešel nejmladší ze skupiny – osmadvacetiletý černovlasý a zelenooký Rupert Oakden, devátý hrabě z Heathbrookku od chvíle, kdy v internačním táboře zemřel jeho otec, osmý hrabě, rovněž *détenu*.

V patách za Heathbrookem následoval druhý nejmladší, devěťadvacetiletý kapitán Quentin Scovell, třetí syn markýze z Glencraigu. Jakožto námořní důstojník a velitel lodi *Willoughby*, zajaté poblíž Egypta, byl tento Skot opravdovým válečným zajatcem, a tudíž technicky vzato nikoli *détenu*.

„Jak to, že vám dovolili přijít sem uprostřed noci?“ zeptal se Jon. Samostatné cely *détenus* a důstojníků se pravidelně zamykaly od osmi večer až do rozednění.

Oba muži si vyměnili pohled a pak Heathbrook odpověděl tichým hlasem, jakým se mluví v přítomnosti nemocného. „Napoleon se vzdal trůnu. Strážce a velitel čekají na zprávu, co bude s námi všemi, a nikdo nevěnuje moc pozornosti tomu, co děláme nebo kam chodíme. Dokonce to byl strážce, kdo nás sem pustil, a nechal odemčeno.“

Jonovi se rázem rozproudila krev v žilách. „Takže je pravda, co se povídá. Válka skončila.“

Scovellův zachmuřený výraz doprovázela skepse

v tmavých očích. „Neuvěřím tomu, dokud neuvidím důkaz. Už mockrát nám dali falešnou naději.“

Jon přikývl a přitom bojoval se všudypřítomnou beznadějí, která je tížila den co den.

„Jak je Morrisovi?“ zeptal se Heathbrook.

Jon vrhl pohled na svého mentora, jehož sténání se zrychlovalo, a odtáhl je stranou. „Chirurg říká, že umírá.“

Scovell se nenamáhal skrývat lítost. „Co s ním budeš dělat, jestli nás pustí na svobodu?“

„Určitě to ještě potrvá, jako všechno ostatní na tomhle prokletém místě.“

„A jestli ne?“ naléhal Scovell.

„Pak ho tady nenechám zemřít o samotě. Kromě toho, až odejde, chci mu zařídit pohřeb a pronést pár slov nad jeho hrobem. Takže pokud nás opravdu propustí, budete muset odejít beze mě.“

Když oba muži protestovali, Jon dodal: „Trvám na tom. Někdo musí povědět jeho rodině, a mé taky, co se s námi dělo.“ Jon vytáhl dopis, který napsal, hned jak se Morrisův stav začal zhoršovat. „Kdyby jeden z vás předal tohle mé matce, až dorazíte do Anglie, ona už se postará, aby se Morrisova manželka a dcera dozvěděly, jaká je teď tady jeho situace. Vyřídíte všem, že se vrátím co nejdřív.“

Hrabě převzal dopis. „Protože Scovell se možná bude muset vrátit na svou loď, vezmu tvou korespondenci k sobě, pokud slibuješ, že se znovu sejdem v Londýně.“

Jon přikývl. „Vzkážu, hned jak do toho skvělého města dorazím.“

Do vězeňské cely vrazil další *détenu*, celý rozzářený. „Talleyrand podepsal rozkaz o propuštění válečných zajatců!“

„Cože?“ Jonovi poskočilo srdce v hrudi. „Víš to jistě?“

„Je to ve všech novinách!“

„Zahrnuje to i propuštění *détenus*?“ zeptal se Heathbrook.

Druhý muž se široce usmál. „Všech. Odjíždíme z tohotole zatraceného místa nadobro. Přestože jsou zmatky kolem toho, jak a kudy máme opustit Francii, můžeme hned teď vyjít z Bitche a nikdo nám nesmí bránit.“

Konečně dobrá zpráva. Jon spěchal k Morrisovi, popadl ho za paži a doufal, že ho povzbudí, aby se vzchopil. „Slyšel jste to, pane? Jsme volní! Konečně jedeme domů!“

Morris neodpověděl. Pokožku měl studenou a šedou a oči upřené do prázdna.

Jonovi bušilo srdce v hrudi a nepřestával se upínat k naději, když chirurg hledal tep a přidržoval zrcátko nad Morrisovými pootevřenými rty.

Pak k nim doktor zvedl smutný zrak. „Je mi líto, pánové. Nedýchá a nemá pulz. Je konec.“

Konec. To slovo vysálo z Jona veškerou energii a nahradilo ji bolestí tak hlubokou, že nevěděl, jak ji zmírnit. Až do téhle chvíle si neuvědomoval, jak úzce byl jeho život spjat s mentorovým. Když teď bylo pouto přerušeno a učitel se ocitl mezi dalšími oběťmi války, Jon zůstal odkázaný sám na sebe v silně nejisté situaci.

A mohl si za to jen on sám.

Kapitola 1

Falconridge House, Londýn

Červen 1814

Když drožka ze zájezdního hostince zastavila za soumraku před londýnskou rezidencí vévody z Falconridge, Jona zarazilo to, co spatřil. Lešení a hemžení dělníků mu bránily rozeznat, jestli se dům bourá, renovuje nebo opravuje. A pohřební výzdoba na domovních dveřích spolu s černou stuhou uvázanou na klice probudila v jeho srdci hrůzu.

Nemohlo se to týkat otce, který zemřel už před léty. Nevlastní bratři a sestra jsou dozajista ještě příliš mladí, ale matka...

Po zádech mu přeběhl mráz, až zkameněl. Nemůže být mrtvá. Nevěřil tomu. Vždyť ta stuha a smuteční flór se mohou týkat kohokoli – strýce, bratrance, prarů. Dům už může dokonce i patřit někomu jinému než jeho rodině.

Ne, dům nemůže být prodaný – patří k majorátu je-

ho nejstaršího nevlastního bratra. Ale i tak už to pro něj nebude stejná domácnost jako kdysi. Za dávných časů býval zřítelnicí v oku své matky a hýčkaným nejmladším synem stárnoucího otce. Jako dítě se považoval na omšelé staré pohovce v matčině šatně. Trávil hodiny v otcově knihovně, pohroužený do zlacených svazků, jež pojednávaly o dobrodružstvích v cizích zemích s nezvyklými jmény jako Zanzibar a Malajsko.

Ten chlapec už neexistoval. Zbyl jen muž s věčným břemenem viny, který už nikam nepatří.

Takže ho nedokázaly rozveselit ani svěží žluté závěsy v oknech. Železné klepadlo v podobě zuřivé lví hlavy na dveřích vystříдалo lesklé mosazné v podobě nějaké řecké bohyně a dveře samy byly natřené jasně tyrkysovou barvou, ale to všechno bylo jen zdání – nic to neměnilo na faktu, že tady v téhle části Londýna už nic není zcela takové, jak kdysi bývalo.

Otec je mrtvý, velení přešlo na jeho nevlastní bratry Albana a Aubreyho, ti patrně dosud šikanují Jonovu matku – svou macechu – a on bude muset přijít na to, zda se pro něj najde místo v téhle divné Anglii se zářivě novými budovami, čerstvě zbudovanými silnicemi, přepychovými ekvipážemi a neznámými zvuky.

Zbývalo mu jen splnit dva sliby: ten, který dal Morrisovi ohledně jeho rodiny, a ten, který dal sám sobě toho dne, kdy ho zajali na útěku a poslali do Bitche – že zjistí, kdo je zradil, a postará se, aby za to dotyčná osoba pykala. Potom se teprve bude zabývat vlastním životem, pokud ještě nějaký bude.

Potlačil povzdech, sestoupil z povozu a zaplatil drožkáři ze své nevelké zásoby mincí. Jako většina *détenus* se musel ve Francii zadlužit, jen aby se dostal domů. Na rozdíl od mnohých však měl v úmyslu

své dluhy splatit, jen co získá přístup ke své apanáži. Určitě ještě nějakou apanáž má.

Kolem právě běžel lokaj ve falconridgeské livreji s čímsi, co vypadalo jako zabalené sendviče pro dělníky, a Jon ho k sobě přivolal na slovíčko.

Jako první mu položil Jon nejnaléhavější otázku: „Po kom se tady drží smutek?“

Chlapec na něj zůstal civět. „Vy to nevíte, pane? Byly toho plné noviny. Vévoda sám i jeho bratr umřeli už skoro před půlrokem.“

Vévoda sám? „Mluvíte o vévodovi z Falconridge a jeho bratru Aubrey?“

„Ano. O kom jiném?“

Oba nevlastní bratři jsou mrtvi. Jon to takřka nebyl schopen pochopit. „Jak zemřeli?“

„Utopili se v Temži, když se na Zamrzlém jarmarku prolomil led.“

Znělo to každým okamžikem neuvěřitelněji. „Zamrzlý jarmark! Co je, sakra, Zamrzlý jarmark?“

Lokaj zamžikal nad jeho vulgárním vyjadřováním. „Když zamrzla Temže.“

Aha. Jon už zapomněl, že se to někdy stává. Bylo mu pět let, když velká řeka zamrzla naposled, ale považovalo se za příliš nebezpečné pustit ho na led, takže se tam směli vypravit jen jeho nevlastní bratři.

Dobrý bože, Alban a Aubrey. Taková hrozná smrt. Tu si přece jen nezasloužili. Snažil se vydolovat v sobě trochu žalu nad jejich předčasným koncem, ale vzhledem k tomu, jak ho celé dětství trýznili a jak dlouho už je neviděl, nedokázal nic moc cítit.

Lokaj máchl rukou směrem k domu. „Poslední vévoda zahájil tuhle renovaci, než zemřel. Teď se ji vévodkyně snaží dokončit, než přijede nový vévoda. Prý už je na cestě z Francie.“

A sakra, nový vévoda. To musí být *on*. Ted' je vévoda z Falconridge? Otcův dědic?

Bůh buď všem milostiv, jestli musí být vévodou. Stěží dokázal pojmout změny v Anglii, natožpak ve vévodství.

Ve svém vévodství.

Dlaně mu v uboze obnošených rukavicích zvlhly. Ne. Jak by to mohlo vůbec dávat smysl? Léta byl ve vězení – jak by se ted' mohl ocitnout v tak vznešeném postavení?

Jon tam jen bezradně stál. Nikdo nikdy neočekával, že se stane vévodou, a nikdy ho k tomu nikdo neškodil. Bylo to šílené.

Při té představě se mu zvedal žaludek.

Nějaký hlas nad ním vykřikl „Vaše Milosti!“, až se lekl.

Vzchop se, chlape. Ted' jsi vévoda, ať už jsi s tím smířený, nebo ne.

„Dobré odpoledne, Kernshawe,“ pronesl co možná důstojně.

Majordom sestupoval po schodech před vstupem s tísní a obavou ve vrásčité tváři. Kernshaw zestárl od Jonova odjezdu o deset let, a bylo to znát na šedých vlasech a zvráskněném čele.

„Čekali jsme vás až zítra,“ říkal přidušeným hlasem. „Odpusťte, že jsme vás nevyhlíželi...“

„Ne, ne, není co odpouštět. Nečekal jsem, že se silnice z Doveru za těch deset let tak zlepšily. Přijeli jsme dřív, než jsem čekal.“

„Je moc hezké vás vidět... Vaše Milosti.“ Kernshaw pokynul lokajovi ve dveřích, který hned přiběhl.

„Je báječné být zase tady, Kernshawe.“ Což zdaleka nevystihovalo skutečnost.

Lokaj, kterého Jon prve zastavil, na něj civěl jako na boha. „Nevypadáte jako vévoda,“ pravil se stopou podezření.

Jon se zmohl na úsměv. „Ani si tak nepřipadám.“

Kernshaw mávnutím ruky mládence zahnal. „Kde máte zbytek zavazadel, pane?“ zeptal se, zatímco lokaj zvedal Jonovu otlučenou cestovní truhlici ze zadní části kočáru.

„To už jsou všechna, obávám se.“ Jon měl na sobě svůj jediný slušný oblek. V průběhu let byla většina jeho věcí rozprodána nebo ukradena. To, co zbylo, se už nedalo nosit, obzvlášť po několikátýdenní cestě z Bitche do Paříže, kterou s několika dalšími *détenus* podstoupil v nepříliš příznivém počasí.

„No, už jste doma, Vaše Milosti,“ podotkl Kernshaw tiše. „Mohu vám doporučit výtečného krejčího, obuvníka, rukavičkáře, punčocháře...“

„Děkuji. To všechno budu, bohužel, potřebovat.“

„S největší radostí, Vaše Milosti,“ usmál se Kernshaw vlídně. „Řeknu vašemu komorníkovi, panu Gibbonsovi, ať prohlédne vaše věci a sepiše seznam všeho, co potřebujete, pane.“

„Není třeba. Vycházejme z toho, že potřebuji všechno, a šatstvo z mého kufru jednoduše spalte. Nic z toho už se nedá ve slušné společnosti nosit. Počkejte do zítřka a můžete spálit i to, co mám na sobě. Dnes večer nechci nic než sejít se s rodinou, najíst se dobrého anglického jídla a dát si sklenku...“ Odmlčel se. „Předpokládám, že sklep a pracovna jsou stejně dobře zásobené pivem a whisky, jako vřdycy byly?“

„Whisky, pane?“

„Dobré skotské jsem se nenapil deset let, takže ano, whisky.“ Hlas mu zdrsněl. „Špatného vína jsem vypil

dost, aby mi to stačilo na celý život, a francouzskou brandy už nikdy pít nebudu.“

„Chápu. Pak vás mohu ujistit, že sklep i pracovna jsou zásobené víc než dostatečně, Vaše Milosti. Jak si možná vybavíte, vaši bratři měli sklon požívat velké množství lihovin. Půjdeme dovnitř, abyste si mohl vybrat nějakou skotskou?“

Jon dosud váhal. Připadalo mu divné moci si „vybírat“ skotskou, když k ní víc než deset let neměl vůbec přístup. A otec mu jako sedmnáctiletému nikdy žádnou nedovolil. Alban by mu ji rozhodně taky nenabídl.

Kdyby byl naživu. Což nebyl. Ani on, ani otec, ani Aubrey. Zbýval jen Jon jako hlava rodiny. Vévoda.

Kernshaw pokračoval trochu zajímavě. „Vévodkyně bude nadšením bez sebe, až vás uvidí, pane. Když od vás přítel doručil ten dopis, vaše matka tomu takřka nemohla uvěřit. Až do té doby se domnívala, že jste mrtvý. Jako my všichni, když jsme o vás tolik let neměli zprávy. Poslední dopis z Francie od vás přišel před osmi lety, a slyšeli jsme tolik příběhů...“

„Nepochybně,“ vypravil ze sebe Jon. „To my v Bitche taky.“ Příběhy o vraždách uprchlíků, o krutosti četníků... o tom, proč se válka tak vleče. Zapudil vzpomínky z mysli. „Ale o Anglii nic moc. Rozhodně jsem nikdy nedostal zprávu o mých bratrech.“

„Ano, inu, máte před sebou dům, který je dosud ve smutku,“ opáčil Kernshaw vážně. „Nechť odpočívají v pokoji.“

Lokaj vykročil do schodů s Jonovou truhlicí a současně se kolem něj mihla modře oděná žena.

„Jsi tady! Konečně jsi tady!“ vykřikoval hlas, v němž mlhavě poznával hlas své sestry. Zastavila se před ním, zelené oči se jí třpytily. „Báli jsme se, že zpráva o tvém příjezdu je lež,“ pokračovala tónem

přiškrceným pohnutím, „a že budeš nakonec přece jenom mrtvý!“

Objala ho dost nemotorně a on objetí opětoval, přičemž polykal sevřeným hrdlem. „To ani náhodou, Chloe. Vyhýbal jsem se hrobu ze všech sil, jen abych znovu uviděl tebe a matku.“

Ze sestry už byla očividně žena. Nelogicky očekával, že se setká s osmiletou nezbednicí, kterou si zapamatoval, jako by zamrzla v čase. Znepokojilo ho, že skutečnost je jiná.

Odtáhl se, aby si ji prohlédl. I v cudné toaletě debutantky s černými kadeřemi vyčesanými do rafinovaného účesu nemohlo zůstat skryto, jak se všude zaoblila. A byla jen o kousek menší než on se svými sto osmdesáti centimetry – na ženu byla vysoká, stejně jako jejich matka.

„Vyrostla jsi,“ řekl přihloupě.

„Ty taky.“ Zvedla ruku, aby mu uhladila šedý prámínek vlasů na skrání. „Jsi podobný papá.“

„Chceš říct starý a prošedivělý?“

„Ovšemže ne! Ale hnědé vlasy ti neztmavly do černa jako mně, a papá taky nikdy nebyl černovlasý. A navíc jsi... mnohem hubenější, než si tě pamatuju.“

Nemohl odolat nutkání, aby ji pošimral pod bradou. „Jsi víc dáma, než si pamatuju *já*. Už žádná zástěrka a copánky, jak vidím.“

„Ze zástěrek jsem vyrostla, bohužel,“ zasmála se. „A copánky jsem si nechala ostříhat už před léty, abys mě za ně nemohl tahat, až se vrátíš.“ Zamračila se. „*Netušila* jsem, že ti to potrvá tak dlouho.“

„Věř mi, Mopslíku, nebylo to v plánu.“

Po tváři jí přelétl smutek, než se znovu přiměla k úsměvu. „Neříkej mi Mopslíku – odstraíš mi nápadníky. Právě prožívám druhou společenskou sezo-

nu.“ Zvedla nosík, aby žertovně napodobila nadutou vznešenost. „Můj otec byl vévoda, jak víš, takže jsem náramná partie.“

„Tak proč prožíváš už druhou sezonu?“

Zvedla jedno obočí. „Protože v Londýně nejsou k mání žádní dobří muži, hlupáčku. Ale válka je pomalu vrací nazpátek, takže možná dostanu nějaké nabídky, o kterých budu moci vážně uvažovat.“

To znělo znepokojivě. „Kolik nabídek k sňatku už jsi odmítla?“

„Několik,“ pokrčila rameny. „Jsem dost vybíravá, jak se na rozumnou ženu sluší. Ale mám v úmyslu se vdát, pokud *vůbec někdy* najdu někoho slušného.“

Zřejmě si bude muset na seznam povinností připsat hledání manžela pro Chloe.

Žďuchla ramenem do jeho. „A právě proto mi už prostě nesmíš říkat Mopslíku.“

„No dobře. Dáš přednost elegantnější Lasturové Chloe, nebo Pohádkové Jitřence?“

Zjevně se bránila smíchu, když zavrtěla hlavou. „Radši bych, kdybys mě oslovoval křestním jménem. Nebo ‚sestřičko‘, když už *musíš* být neformální. Ty druhé přezdívky jsi mi dal před dávnými časy – teď už nejsou zrovna namístě. Vracím ti je, abys je uschoval navěky.“ Její plachý výraz mu připomněl, jak vypadala v osmi letech, plná divokých plánů a pošetilých žertíků. „Jinak ti budu říkat Švarný Jony, jak ti říkávala mamá, když jsi byl malý *ty*.“

„Aha.“ Známá přezdívka ho rozesmutnila. Ten hoch patřil do úplně jiného života, na hony vzdáleného. „*Ted'* už si vzpomínám, proč jsem se tak dlouho nevracel,“ zmohl se na pošádlení.

Lehce ho plácla po rameni a řekla: „Pojď, vyhledáme mamá.“ Táhla ho ke schodům. „Je nahoře, dohlí-

ží na pokládku nového mramoru. Tory jí šla povědět o tvém příjezdu.“

Zaváhal, zaskočilo ho to. „Tory?“

„Moje guvernanka, Victoria Morrisová. Však víš, dcera doktora Morrise.“ Když na ni zůstal nevěřicně zírat, podivila se: „Copak jsi od nás nedostal *žádné* dopisy?“

„Po Napoleonovu ediktu z roku 1806 už ne. Velitel měl rozkaz konfiskovat všechno, co došlo až k nám. Uplatil jsem jednoho četníka, aby mi jeden dopis předal, ale pak přišel o práci, takže to byl poslední, který jsem četl, někdy začátkem roku 1807, tuším?“ A jakmile je převezli do Bitche, dopisy z domova už byly stejně jen mlhavou vzpomínkou.

„No, to bylo skoro rok předtím, než se Tory stala mou guvernankou. Taký se tím vysvětluje, proč jste nám ty ani její otec nikdy neodepsali.“ Vzala ho pod paží a znovu zamířila ke schodům. „Moc nás to trápilo.“

„Stejně jako mě, nemít zprávy z domova.“ Stiskl jí paži. „Než se setkáme se slečnou Morrisovou, můžeš mi, prosím, vysvětlit, jak to, že skončila jako tvoje guvernanka? Nemůže být o moc starší než ty.“

„Po pravdě, je starší o sedm let. Mamá ji najala, potom co paní Morrisová zemřela, když bylo Tory dvacet.“

„Paní Morrisová zemřela?“ Hlavou mu vířily myšlenky.

„Tory říká, že umřela na zlomené srdce. Když rok nepřišel žádný dopis, paní Morrisová byla přesvědčená, že je mrtvý. Potom začala chřadnout. Doktoři říkali, že má souchotiny, ale...“

Mnohokrát to zažil u ostatních *détenus*. Život bez rodin někdy způsobil, že je opustilo zdraví. Právě proto věřil, že lidé mohou skutečně zemřít na zlomené

srdce. A právě proto neměl v úmyslu někdy své srdce někomu dát. Lepší bude je bezpečně střežit.

Vzdychla. „Každopádně, protože dovolila, aby tě papá vůbec na tu *grand tour* poslal, cítila mamá odpovědnost za to, že Tory zůstala bez rodičů. Nebo spíš že neměla nikoho, kdo by jí pomohl. Takže požádala Tory, aby se stala mou guvernantkou. A Tory ochotně souhlasila.“

Jon zkameněl. Ovšemže souhlasila. Prakticky osiřet ve dvaceti letech? Co jí zbývalo? Byl rád, že matka nabídla té ubohé dívce pomoc.

Když vystoupali do schodů, zarazil se, neboť si uvědomil, že otec už doopravdy nežije. Prapodivné, že tenhle dům teď patří jemu. Ale klidně by se ho vzdal – i s vévodským titulem – kdyby mohl otce znovu uvídnout živého.

Bolest v hrudi přišla naráz a plnou silou. Přesto ji zamaskoval a vstoupil spolu se sestrou do domu. Právě včas, aby viděl, jak matka spěchá chodbou, tvář ověšenou úsměvem.

Zahlédl třpyt slz v jejích zelených očích vteřinu předtím, než se mu vrhla do náruče a zašeptala: „Ach, můj drahý synu, jsi to skutečně ty? Konečně jsi doma!“

Tváří v tvář jejím slzám byl Jon bezmocný. Jeho rodina věděla o tom, co se s ním dělo, stejně málo, jako on věděl o jejích záležitostech. Teď takřka netušil, jak moc jim toho má povědět. Má mluvit pravdu o tom, co vytrpěl? To by přece bylo kruté a ničeho by se tím nedosáhlo. Na druhé straně nevěděl, jestli se dá pouze navázat tam, kde předtím jako rodina přestali existovat.

Spokojil se tím, že matku pevně držel v náručí, zatímco vzlykala.

Nakonec se odtáhla a otřela si oči kapesníkem. „Jsem prostě moc šťastná, že tě vidím.“ Upírala na něj

zrak s takovou láskou, až ho to hrálo v hloubi potlučené duše. „A ukaž se! Vždyť už jsi dospělý!“

Zasmál se. „Byl jsem dospělý, už když jsem odjížděl, máti.“

„To sotva,“ popotáhla. „Spíš chlapec, co vyrazí za prvním dobrodružstvím.“

Zato ona vypadala víc jako matrona než ta mladická matka, kterou si pamatoval, zvláště v černošedém smutečním úboru. Vlasy už neměla inkoustově černé, ale prošedivělé, a jemné vrásky se jí vryly do obličeje jako tahy malířova štětce. Ty mu až příliš jasně sdělovaly, jak moc trpěla. Bylo mu z toho do pláče. Ztratil přemnoho let její společnosti.

„Na každý pád,“ pokusil se skrýt svou reakci, „je hezké být doma. Je mi líto, žeš musela čelit otcově smrti beze mě.“

„Zkoušel kdeco, aby tě dostal z Francie, předtím než zemřel, stejně jako já.“ Namáhavě polkla. „Bylo to děsivě nespravedlivé a tvrdé, že jsi tam zůstal tak dlouho v tak nepříjemné situaci.“

„Jon byl ve vězení, mamá,“ pokárala ji Chloe. „To je o trochu víc než ‚nepříjemná situace‘.“

„Je jedno, jak tomu říkáme, sestřičko,“ poplácal ji Jon po rameni. „Už je to pryč.“

„To doufám.“ Matce opět vhrkly do očí slzy. „Už tě nedáme. Když tvoji bratři zemřeli, potřebujeme tě tady jako ještě nikdy.“ Zadívala se na něj a vzdychla. „Vím, že k tobě nebyli vždycky... hodní, ale Alban a Aubrey se mi snažili pomáhat, potom co tvůj otec zemřel.“

„To rád slyším.“ *A překvapuje mě to.* Ne, to by od něj bylo malicherné. Měl na ně tu a tam i hezké vzpomínky, když mu zrovna neprojevovali zášť, protože ho otec hýčkal. Ztráta obou současně byla bezpochyby ohromný šok pro matku i Chloe.

Kdyby tu Aubrey a Alban byli, možná by s nimi dokázal po tak dlouhém odloučení navázat vztah? To se nikdy nedozví, a ta myšlenka ho trochu trápila.

Rozhodl se odlehčit náladu a rozhlédl se po viditelných známkách stavby. „Chápu, proč máš pocit, že mě potřebuješ. Někdo musí tenhle projekt dokončit, než ti uteče sám.“

Vrhla na něj vděčný úsměv, otřela si slzy a máchl rukou směrem do haly. „Co tomu říkáš? Vím, že je to teprve napůl hotové, ale ze všech lidí zrovna ty určitě vidíš, jaký to má potenciál. Vždycky jsi měl umělecké vidění.“

„Vážně? Je to všechno už moc dávno.“ Přejel pohledem kolem sebe, po hedvábných tapetách světle citronového odstínu, mahagonových křeslech s egyptským potiskem a černými třapci a po závěsech ze stejného materiálu, které prve zahlédl zvenčí. „Je to dokonalé. Vždycky jsi měla lepší styl, než ti otec přiznával.“

„Jsem ráda, žeš nezapomněl na maminčino nadání.“ Ukázala na jeden konec rozlehlého prostoru. „Později chci nechat strhnout tamtu zeď, abychom mohli proměnit naše obyčejné schodiště ve velké, se dvěma oblouky. Potom v salonu...“ Zarazila se a dodala: „Ale to ti můžu ukázat jindy. Určitě by sis po tom cestování rád odpočinul.“

Lítostivě se na ni usmál. „Škoda, že to nemůžu popřít, ale cesta byla dlouhá a namáhavá, a ze všeho nejvíc teď toužím po ohni v krbu a měkké posteli.“

„A taky po něčem k jídlu, soudím,“ prohlásila. „Postarám se, aby ti kuchař poslal nahoru teplé jídlo.“

„Ale mamá, já chci vědět...“ začala namítat Chloe.

„Pst, drahá. Copak nevidíš, že je tvůj bratr vyčerpaný?“

Jon se natáhl a stiskl Chloe ruku. „Zítra se mě můžeš vyptávat, co hrdlo ráčí, sestřičko, a slibuju, že budu odpovídat.“

„No dobrá,“ opáčila trucovitě. „Ale vezmu tě za slovo.“

„Nic jiného nečekám.“ Jon se dotkl matčiny paže. „Taky potřebuju na dnešek nějaké noční prádlo a zítra něco na sebe. Je v domě něco, co by mi padlo?“

Zhodnotila ho pohledem, který se opět zamžíval. Věděl, co vidí: postavu příliš hubenou na muže jeho výšky, vychrtlý obličej a ty protivné šediny na spáncích.

„Abych řekla pravdu,“ odvětila roztfeseným hlasem, „t-tvoje oblečení z dřívějšíka, cos tu nechal, by ti mohlo padnout, i když jsi byl mladší.“ Hlas se jí maličko zpevnil. „Bude samozřejmě vyšlé z módy, ale mělo by to stačit, než si opatříš nové.“

„Co šatstvo po Aubreyem nebo po Albanovi?“ navrhovala Chloe.

Matka zavrtěla hlavou. „Ne, to by bylo na některých místech moc velké a jinde zas moc krátké, stejně jako tatínkovo, obávám se.“

„Moje staré oblečení prozatím určitě postačí,“ prohlásil Jon.

Matka přikývla, pak se s nuceným úsměvem obrátila k majordomovi, který stál opodál a očividně se usilovně snažil neposlouchat jejich hovor. „Kernshawe, mohl byste zařídit, ať donesou nahoru podnos a taky nějaké oblečení pro Jona?“

„Samozřejmě, vévodkyně.“

Kernshaw se vzdálil a matka se do Jona zavěsila. „Odvedu tě do hlavní ložnice.“

„Do hlavní...“ Jon se zarazil. „Jistě.“ Tam spí pán domu, hlava rodiny. A hlavou rodiny je teď *on*. Zvykne si na to někdy?

Měl sto chutí sdělit matce, že se ještě pořád vyzná v domě dost na to, aby našel svou novou ložnici, ale vytušil, že chce pouze strávit ještě pár minut v jeho společnosti, a to jí nemohl odepřít. S vědomím, kolik *détenus* se domů nevrátilo, byl vděčný, že sám k nim nepatří.

Dovedla ho do pokoje a rozhlédla se. „Doufám, že ti nevadí, že to byla dřív ložnice tvého bratra.“

„Byla taky otcova, což si pamatuju.“

„Tak tedy.“ Objala ho. „Kernshaw ti za chvíli pomůže se zabydlováním a uvidíme se ráno. Máme hodně co probírat ohledně...“ Zarazila se. „Ale to počká do zítřka.“ Zadívala se mu do očí a chvějivě se usmála. „Je moc hezké mít tě zas doma, synu.“

Sklonil se, aby ji políbil na čelo. „Jsem *rád*, že jsem doma. Teď už jdi. Určitě se musíš obléct k večeři. Tak moc se věci změnit nemohly.“

„Ne, dokud jsem paní v téhle domácnosti,“ usmála se. Pak odešla.

Rozhlédl se po místnosti a snažil se určit, co se změnilo, ale uplynulo příliš mnoho let, než aby si i pamatoval, jak kdysi otcova ložnice vypadala. Bez ohledu na to si ji později přizpůsobí k obrazu svému. Nebo se o to aspoň pokusí.

Pokud si někdy dokáže zvyknout, že je vévoda.

Kapitola 2

Ve chvíli, kdy se nazítří ráno probudil, si Jon nemohl vzpomenout, kde je. Na tak měkkém lůžku už tolik let nespál a těžké závěsy udržovaly v místnosti takové šero, až si ani nebyl jistý, kolik může být hodin. Ale protože poprvé po letech spal beze snů, nestěžoval si.

Posadil se a rozhlédl se kolem sebe. Teprve teď se rozpomněl, že je doma. V otcově ložnici. Protože je teď vévoda.

Pravda.

Prohrábl si rukou vlasy, vstal z postele, rozhrnul závěsy a šokovalo ho zjištění, jak vysoko už je slunce na obloze.

Zaškrábání na nedaleké dveře bylo jediné varování, jehož se mu dostalo, než vstoupil sluha. Otcův komorník Gibbons, jenž byl teď zřejmě Jonovým komorníkem.

Gibbons nesl podnos s kompletním kávovým a čajovým servisem a novinami. „Nebyl jsem si jistý, co raději ráno pijete, Vaše Milosti, tak nesu obojí.“

„Kávu. Prosím.“

Gibbons postavil podnos na stůl u okna a nalil do šálku kávu. „Pokud *The Times* nepředstavují vaši první volbu ranní četby, mohu vám nabídnout výběr z jiných novin. A povězte mi, kdyby káva nebyla podle vaší chuti. Nebyl jsem si jistý, jak má být silná.“

Jon trochu usrl. „Tahle je dokonalá, děkuji, a *The Times* budou stačit.“ Když se Gibbons viditelně uvolnil, Jonovi došlo, že je sluha stejně nesvůj jako on. Personál byl určitě nervózní z toho, že má sloužit vévodovi, kterého přes deset let neviděl. „Sdělil vám Kernshaw, že budu potřebovat nové šatstvo? To z mládí nemůžu nosit navěky.“

Gibbons přikývl. „Krejčí přijde dnes ve tři odpoledne, aby vám vzal míry. Prozatím jsem dal do skříně výběr vašeho nejvhodnějšího staršího oblečení. Pokud si ho přejete hned vyzkoušet, mohu je přinést podle potřeby.“

„Výborně.“ Vstal z postele a šel prozkoumat své staré oblečení. „Zaspal jsem snídani?“

„To sotva. Sezona je ještě v plném proudu, takže dámy často chodí dolů až odpoledne.“

„Aha.“ Už zapomněl, jak je během společenské sezony všechno opožděné.

„Ačkoliv, po pravdě řečeno, vaše matka na vás čeká v ranním salonku.“

Zasmál se. „To mě nijak nepřekvapuje.“

Poté co se od Gibbonse nechal oholit a oblékl se, zamířil dolů, kde našel matku, jak pije čaj v ranním salonku. Vstala, aby ho přivítala polibkem na tvář. „Doufám, že ses dobře vyspal, synu.“

„Každý člověk by se dobře vyspal po horké koupele a tom jídle, co jsem měl včera večer. Děkuji, že to zařídila.“

„To je to nejmenší, co může milující matka udělat,“ opáčila láskyplně.

„Samozřejmě. Jenom... na to nejsem zvyklý.“

„Jak bys mohl?“

Pokynula mu k snídaňovému bufetu, vrátila se na své místo a počkala, až si naplní talíř a usedne naproti ní. Začal jíst – britské klobásky, jaká lahoda! – a matka si odkašlala.

„Co máš na dnešek v plánu?“ zeptala se.

Zakousl se do dokonalé broskve a v duchu se ptal, co by matka řekla, kdyby věděla, kolikrát v Bitchce jedl nahnílá jablka. „Samozřejmě návštěvu krejčího.“

„Jistěže. To je důležité. Ale myslíš... totiž, máš zato, že už jsi dost odpočatý, abys... ehm... se se mnou v pracovně podíval na pár věcí?“

Pokusil se představit si, o co by mohlo jít, a nezdarilo se mu to. „Jako třeba...“

„No, to a ono. Zálžitosti, které souvisejí s panstvím.“

Dojedl plátek toastu a zeptal se: „Naléhavé zálžitosti, soudím?“

„Poněkud naléhavé, ano.“

Zčistajasna ztratil chuť k jídlu. „Chápu.“ Odsunul talíř. „Můžeme to udělat hned. Jen ať někdo přinese do pracovny konvici kávy.“ Nepochybně ji bude potřebovat.

„Odpusť mi, Jone,“ řekla matka. „Vím, že bys patrně rád ještě trochu odpočíval, ale...“

„To je v pořádku, máti, přísahám.“ Vstal a nabídl jí rámě.

„Děkuji, synu,“ řekla tiše a přijala je.

Když opouštěli ranní salonek, příběhla k němu Chloe. „Ach, dobře že jsi vzhůru! Moc jsem doufala, že tě uvidím, než Tory a já odejdeme.“